

Përzgjedhje nga biseda e Xhefri R. Hollandit “Bëjeni Këtë në Përkujtimin Tim”

“Nëse të kujtuarit është detyra parësore para nesh, çfarë mund të na vijë në kujtesë kur na ofrohen ato emblema të thjeshta e të çmuara?”

Ne mund të kujtojmë jetën paratokësore të Shpëtimtarit dhe gjithçka që e dimë se e ka bërë Ai si Jehova i madh, krijuesi i qiellit dhe i tokës e i të gjitha gjërave që janë në to. Mund të kujtojmë që edhe në Këshillin e Madh në Qiell Ai na donte dhe ishte mrekullisht i fortë, që ne dolëm ngadhënjimtarë edhe atje me anë të fuqisë së Krishtit dhe besimit tonë në gjakun e Qengjit (shih Zbulesa 12:10–11).

Mund të kujtojmë madhështinë e thjeshtë të lindjes së tij në vdekshmëri. . . .

Mund të kujtojmë mrekullitë e Krishtit dhe mësimet e Tij, shërimet e Tij dhe ndihmën e Tij. Mund të kujtojmë që ai u ktheu shikimin të verbërve dhe dëgjimin të shurdhëve e lëvizjen të çalëve, sakatëve e të drobiturve. Pastaj, ato ditë kur ta ndiejmë se përparimi ynë është ndalur apo se gëzimet dhe pikëpamjet tona janë bërë më të venitura, mund të çajmë përpara të palëkundur në Krisht. . . .

Mund të kujtojmë që edhe me një mision kaq solemn që i ishte dhënë, Shpëtimtari gjente ëndje në të jetuarin; Ai iu gëzohej njerëzve dhe u thoshte dishepujve të merrnin zemër. Ai tha se ne duhet të ishim aq të entuziazuar për ungjillin sa dikush që ka gjetur një thesar të madh, një perlë të vërtetë me vlerë të madhe, pikërisht në pragun e tij të derës. . . .

Mund të kujtojmë se Krishti i quajti miq dishepujt e Tij. . . .

Ne mund dhe duhet t’i kujtojmë gjërat e mrekullueshme që na kanë ardhur në jetë dhe që ‘të gjitha gjërat që janë të mira, vijnë nga Krishti’ (Moroni 7:24). . . .

Disa ditë do të kemi shkak për të kujtuar trajtimin e pasjellshëm që iu bë Atij, mospranimin që përjetoi dhe padrejtësinë – o, padrejtësinë – që Ai duroi. Kur ne, gjithashtu, të hasim pastaj pak nga ajo në jetë, mund të kujtojmë se Krishti u shtrëngua në çdo mënyrë, por nuk u ngushtua deri në fund; qe ndërduhas por nuk u dëshpërua; qe i përndjekur, por jo i braktisur; i rrëzuar por jo i shkatërruar (shih 2 Korintasve 4:8–9).

Kur të na vijnë ato kohë të vështira, mund të kujtojmë se Jezusit iu desh të zbriste nën gjithçka përpara se të mund të ngrihej mbi to dhe se Ai vuajti dhembje, pikëllime e tundime të çdo lloji që të mund të mbushej me mëshirë dhe ta dinte se si t’i vinte në ndihmë popullit të tij në pafuqitë e tyre (shih DeB 88:6; Alma 7:11–12).

Për ata që tronditen ose pengohen, Ai është atje për të na mbajtur drejt e për të na forcuar. Në fund Ai është atje për të na shpëtuar dhe për të gjithë këtë Ai dha jetën. . . .

. . . Të gjitha këto mund t’i kujtojmë kur ftohemi nga një prift i ri i gjunjëzuar që ta kujtojmë gjithmonë Krishtin” (*Ensign*, nëntor 1995, f. 67–69).

